

אף אחד ממכריי לא יכול
 לרמיון לעצמו איך פתרתי חלק מהבעייה הכלכלית הסבוכה שלי. אילו הוריי היו יודעים, הם היו מנתקים איתי כל קשר. גם להבר הנוכחי שלי היה קשה בהתחלה לקבל את הרברים שהייתי ושעשיתי בעבר.

"יש הקוראים לזה נערות-ליווי. אני קוראת לזה זנות, מכיוון שההבדל היחירי הוא כאופן השגת הקשר עם הקליינטים, וגובה האתנן. זה יכול כעצם לקרות לכל אחת. בכסף אפשר בייסבאמת אי אפשר לקנות בכסף, אפשר לאבר אותם בקלות והמאזן הסופי מראה על יתרת חובה — לא היה כדאי הרברים אינם נגמרים כאשר מחליטים לצאת מזה. הם כואבים ומכבידים עוד הרבה זמן אחר-כך."

היא בת 23, נאה, גבוהת-קומה, גוף חטוב, שיער בהיר, פניה נקיות מאיפור, לבושה בצניעות. "כמו ילדה טובה," היא אומרת ומחייכת.

היא מה שקוראים "ממישפחה"

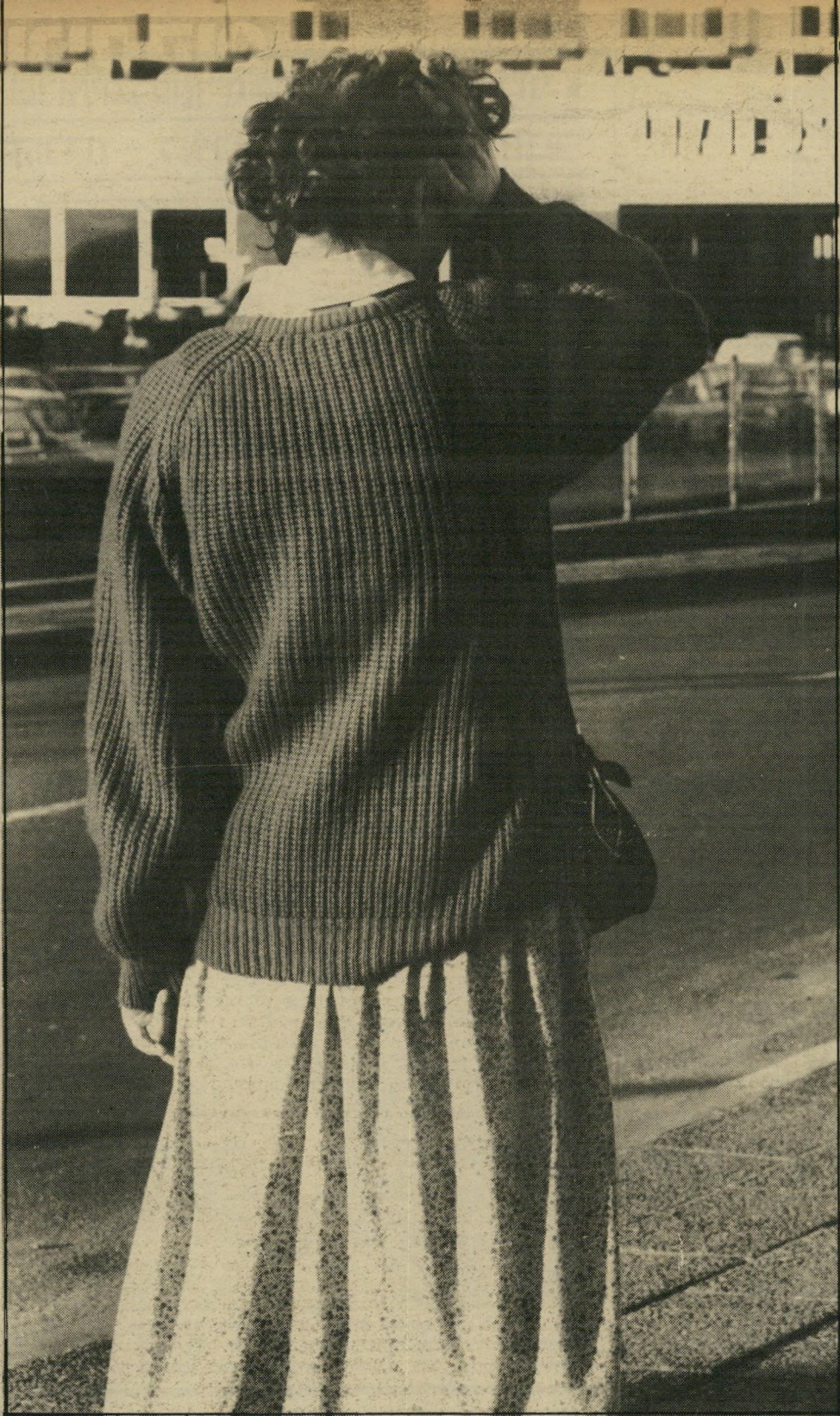
"הרגשתי כמו זונה. שנאתי את עצמי. אבל מצאתי חבר."

טובה, גדלה כ"לדת שמנת" — ההגדרה שלה — ילדות יפה, קיבלה מהורים, אקראיים שניהם, כל מה שרצתה, גדלה בצפון תל-אביב, חיה כיום בתל-אביב.

היא מרברת בשפה עשירה, אינטימי-גיגטית. סיימה תיכון, מתכוונת להתחיל ללמוד בעתיד הקרוב קולנוע באוניברסיטה. חולמת להיות בימאית. כיום עובדת כאשתי-מכירות במישרד בצפון העיר. מעט מאוד אנשים יודעים על הקטע הזה, של נערות ליווי, בחייה. היא מבקשת, לצורך הכתבה, לקרוא לה מיכל. שיגעון.

סיפורה מיכל:

היתה לי חנות-בגדים. כבר בחודש הראשון שילמו לי סכומים גבוהים כצ'קים רחויים. הצ'קים חזרו ללא כ"י סוף, וכאשר ניסיתי להשיג את הכסף המגיע לי, היה מאוחר מדי. החייבים נעלמו, לא אותרו. יתכן שחלק מהם נמצא ב"ז"ל. היה מדובר ב"4000 שקל — חובות שלי לספקים, שהייתי מוכרחה לשלם תוך זמן קצר. אלמלא הצ'קים הרחויים, הכל היה בסדר, והייתי מצליחה לשלם את החובות. ידעתי שזמני קצוב. אני שונאת להיות חייבת כסף. הרגשתי הסרת-אור-נים. להוריי לא יכולתי לפנות, מכיוון שהם לא תמכו ברעיון של פתיחת

צילון צמיר, העולם הזה

מי הם היו, הפנים התטשטשו. סכומי הכסף, בכל פעם, היו — בשבילי — בסביבות 400 שקל.

בשלב זה עדיין לא ידעתי מה קורה איתי, מה בעצם אני עושה. בהתחלה כל פגישה היתה כמו רומאן קצר, וזה היה נחמד. עד שאחת הפגישות היתה עם גבר שלא מצא חן בעיניי ויזואלית. הוא היה שמן, וולגרי, חכיב מאוד, אבל פשוט.

זה היה בחדר במלון קרלסון. נקבתי במחיר, שחשבתי שהוא לא יסכים לו — 700 שקל. לתדהמתי אמר הבחור ש"700 זה כלום, שהוא יתן לי כבר עכשיו את הסכום הזה, ואם יהיה לו טוב, הוא עוד יוסיף לי. הוא הוציא מכיסו 500 דולר ונתן לי. שמתי את הכסף בתיק, ולאחר מכן, הלכתי לשירותים ושם ספרתי את הכסף.

זה היה מאוד קצר. לא סבלתי במיוחד, אבל גם לא היה לי נוח במיוחד, בסוף הוא נתן לי עוד 150 דולר, ועוד 100 שקל, ועוד כמה שקלים למונית. יצאתי בהרגשה לא

"הרגשתי שאאבד את שביחת דעתי, ושאגיע לאישפוז!"

טובה. הרגשתי בווייה. אמרתי לעצמי שלעולם לא אעשה את זה יותר.

הגעתי למישרד, וביקשתי מבעל המישרד לשיסדר לי רק קליינטים המי עוניינים בליווי בלבד, לפגישות עסקיים. יש כאלה, אם כי רק לעיתים רחוקות. אמרתי לו שאני לא מסוגלת, שזה לא בשבילי.

כבר למחרת קיבלתי עבודה. לי ווייתי גבר צעיר, שרצה לקנות פאב בצפון תל-אביב. השתתפתי בפגישה, כאילו יש לי חלק בעסק. הרגשתי טוב עם זה, וגם הוא היה שבע-רצון. הוא רצה לבוא בליווי בחורה אינטימי-גיגטית, ייצוגית, מכיוון שזו היתה פגישה בשעת-ערב, ולא היה לו נעים לבוא לבד.

כאשר גבר בא לפגישה בחברת אשה שלובשת מעל-פרווה — וזה מה שאני לבשתי — נוצר רושם שלא רק שהוא קנה לה את הפרווה, אלא שהוא גם מסוגל להחזיק אשה כזאת. אנתנו, אנכי, כקשרים עד היום. הוא אפילו רצה להלוות לי את הכסף, לכיסוי החובות שלי, אבל זה לא יצא אל הפועל. הוא רצה ריבית של תמישה אחוז לחודש, וזה לא התאים לי. אבל נשארנו ידידים. אחרי כמה ימים של יובש, לחצתי על המישרד, שיתנו לי עוד עבודה. נתנו לי מיספר-טלפון של בחור, שניסה

הייתי נערת ליווי

יזוי גלויילב של בעלת-עסק תל-אביבית שהלכה לעבוד ב"ליווי" כדי להציל את העסק שלה

החנות. אף אחד מיירדי לא יכול היה לעזור לי.

עוד לפני-כן ראיתי מודעות בעיתון על נערות-ליווי. גיחכתי לעצם הרעיון. לא חשבתי שאי-פעם אתשוב עליו כרצינות. התקשרתי עם אחר המישי-רדים האלה, הזומתי לפגישה. התי-לבשתי בהידור מאופק, כדי להיראות ליידי ולא זונת-רחוב, והתאפרתי קלות.

650 דולר ותוספות

ב על המישרד, צעיר בן פחות מי 30, קיבל אותי יפה. המישרד קטן, אווירה נעימה, שטיח מקיראליקיר, ריהוט מישרדי מודרני, נקי מאוד. הוא קיבל אותי בשימחה, אמר ששמח לר-אות אותי.

הוא שאל אותי כמה שאלות, כמו

להוציא ממני שהוא יוכל לקבל יותר מליווי בלבד. הוא לא הצליח.

באתי אליו הביתה. ישבנו ודיברנו. הייתי מאוד לחוצה בכסף. הבחור היה רגיש ועדין. אמרתי לו שאני לא עוסקת בליווי, כשמדובר במין, אבל לכל אשה יש מחיר. ביקשתי 450 דולר. התפשרנו על 400. היה לי נחמד איתו בכסף, אבל כשהגיע הרגע לקחת את הכסף, הרגשתי כמו זונה.

הוא דיבר איתי על "לצאת מזה". למעשה, כמעט כל הגברים דיברו איתי על "לצאת מזה". הם נתנו לי כל מיני רעיונות: לפנות להורים, למצוא לי תומך קבוע. יכולתי למצוא בקלות תומך קבוע. היו כאלה שהציעו, אבל לא רציתי שמישהו ישתלט על חיי.

היו לי עוד כמה קליינטים. ככל **נעמי רון** (המשך בעמוד 30)

האם את יודעת מהי העבודה? "האם ערכת במישרדים אחרים מסוג זה?" ולקח ממני פרטים אישיים, וגם את מיספר תעודת-הזהווי.

השאלה האחרונה היתה: "מתי את רוצה להתחיל לעבוד?" ענית: "את-מול".

הוא לא דיבר במפורש על יחסי-המין הכרוכים בעבודה. כאשר שאל אם אני יודעת כמה מדובר, אמרתי לו שברור לי שלא מדובר בליווי לצורך הגנה על אנשים, כשומרת-ראש, או לצורך בידור-אינטימלקטואלי.

במהלך הפגישה התקבלה במישרד קריאה סלפונית, והוא נתן לי את מיספר-טלפון. התקשרתי עם הבחור, וקבענו שאני אבוא אליו לדירתו.

זה היה בית פרטי, לידו חניה מכונית מאוד מפוארת. בחור כבן 26, גרוש, נאה, בייבי-פיס, ילד-טוב, ירושלים. ישבנו ודיברנו כמה שעות. כאשר שאל אותי כמה אני מבקשת, אמרתי לו ש"150 שקלים מגיעים למישרד, ומה שהוא יתן לי, שיהליט בעצמו אחר-כך. התרשמתי שהוא נדיב, לא נצלן ולא קמצן.

אחרי שדיברנו, שכננו. וזה היה נחמד. באמת. היה לו איכפת שגם אני אנהג, דרך אגב, מרכבת הגברים, שאיתם הייתי, הם כאלה, לא חושבים רק על עצמם. מדובר בגברים היותר אינטליגנטים, המצליחנים. הרגשתי איתו כמו עם ידיד טוב, הרי לא נכנסנו מייד למיטה, דיברנו הרבה לפני כן. ב"5 כבוקר הוא לקח אותי הביתה. כשירדתי מהמכונית הוא נתן לי 600 שקלים.

גם בפעמים השניה והשלישית לא הרגשתי כמו זונה. אני כבר לא זוכרת